

מסורת הש"ס

א) שמחות פ"ד הל' ח-ט סוטה ג. ת"כ אמור פירש א הרי"ב ט) נדרטס יט: מגילה ג מזר מת: סנהדרין לה, א) [סוטה ג.ה] (ד) [מיר מת:] ספרי נשא כו, א) [במות ע,ו] (ו) [ותכו] נדרטס דמו וז כסס הרי"ס מקולי פ"ט, א) [נקילו כלן נדביות וע"ש] בתוס' נפסקים ד"ה אתי ועי' רש"ן קן.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה דעי' נן בראורייתא (ד) ד"ה וממלי וכו' לעיל אוני' אין מביא פסח נמת:

שינויי נוסחאות

א) נקטת דפו"י ג"ח יום קבורה תוספ' לילו מדרבנן א"ל כו' (דקדק:) ב) פסח לעיב אבל כו' כ"ל (ר"ם:) ג) צ"ל קן (ר"ם:) ד) ליטמא לה וגמנו כ"ל (ר"ם:) ונמס' שמחות ודחפורו הבדיר וטימאווה כו' [ת] כשם שאינו מטמא לאחרת כך אינו מטמא וכו' כ"ל ז) קטמא אחדרי אלא לאו ש"מ כו' (ברית:) ז) שאם היה ש"מ לו לא לאחרת הוא אדתי מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה (ר"ם:) ח) מינת הכא ליתא ככ"ס: ט) כשמת ביי"ד וקברו ביי"ד כ"ל (ר"ם:) י) כ"ל ביום ליתא ככ"ס: יא) מינת עמו ליתא ככ"ס: יב) ככ"ס אמ' (נמקס) אנינות: יג) כ"ס נמס' גרים פסחיו: יד) כשמהי' קרבנות: טו) מינת יארי נמקס (ר"ם:) יו) דבריו (ר"ם:) יז) ק"ל לאבתי אבל אי ס"ל אכילת פסחים מעכבא אז מצי ר"ש למיסביר אנינות לילה דאורייתא: יח) כיון דהל' עליו חובת פסח קודם אנינות אכיל פסחו כ"ס דאי לא אכיל לא מצי להקריב ומיהו איצ"ג דלא מעכב אכיל (ר"ם:) יט) דעל בריחי' שחיט לא אורח ארעא נמי דרשנו רבנן ישחטנו וכו' כ"ל (ר"ם:) יפ) ק"ל לאחרתו, ואמי ואחיו אייתנהו ודירשט ואחיו ברישא דברייחא למירשט לאחרו לא יטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה ולקמן בשמנחמן מיתרי לה, והי"ק סיפא וליאחורו מנ ת"ל הרי שהיה הולך בן' כל' ארע' למיר לא לאכור אחותו ולא להמיר מת מצוה דהא נפקא לן מירשא דקרא, ונתנו ענין להולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו דמילת וכדיו מעכבתו מלאכול פסח: אמרת לא יטמא. כי הוכי דנורי אין לו לדחות גזירות מפני טומאת קריובי כך שוחט פסחו אין לו לדחות מפני טומאת קריובי. ואינו יכול לפרש שהיה בנויו עצמו ולומר הרי שהיה הולך בן' יוד לשחוט את פסחו דא"כ מאי רזמיה דממירי' לה אדיוסף הבדן דילמא, דהא דקתי אמרת לא יטמא משום גזירות הוא דנורי אין מטמא לקריובים: לאחרת אינו מטמא. אלאמא אתא וכו' (בתחי' ר"ם:) כ) פסח באנינות וקס"ד הדגן בבריות תריוורו קתינו בן' כ"ל ויהי כפי' (ר"ם:) ג"ה וקס"ד דברייחא דקתי לא לאו מטמאין ארעא אילבא דר"ע וכו' (גמיו:) וכסתי' לנפתי: כא) טעמא (ר"ם:) כב) כמתא אפילו מת קודם חיותו כו' (בתחי' בנ) פסחו דאנינות לא דחתה ליה אחיה כו' (כ"י ר"ם:) כד) הולך כיון דלאחר חצות הוא וחילא עליה חובת פסח לא דחתיה כו' (ר"ם:) כה) הוא, ובקודם חצות לא מצי' מוקמי' ליה דא"כ אפי' למי' טומאה

רשות אמאי לא יטמא אם ירצה הא לא חיילא עליה חובת פסח וכ"מ משום חומרא דפסח א"כ מאי איריא ערב פסח אפי' ר' ימים קודם פסח נמי דהא הוא' ג' דני. וקס"ד (בתחי' ר"ם:) כו) צ"ל דהייכא (ר"ם:) כז) מינת ליה נמקס (ר"ם:) כח) דאיכתבו (ר"ם:) כט) ממיעוט דלאמו דדרשנין כ"ל (ר"ם:) לו) ק"ל פסחו ולמול את בנו אא"ע למיר נתנו ענין לכל מי שהולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו (שבת:) ולג' ו לא מיייר נזיר כלל אלא נעשה פסח גרדא וכסתי' שמו' הנוס'. וכן פרש"י נדרטס. ועי' גמ' רח"ש שם שהיה לפניו קן גי' כפרש"י הכא. [וינלע' מינו נעטות נוס' זו וזהיתה המשך א' עס נוס' פרש"י שלפנינו:] לא) כבהו דנור כ"ל (ר"ם:) לב) רי"ל כן מונח נקטת פירש"י (גמיו:) ודלא מש"כ כחול לו: לג) כבהו גדול דנור כ"ל (ר"ם:) דהי' שלפנינו הו' מנתי' ועי' דמפרש סיוותס דסו"ל למינותי ככנא וז' כמחלתא"ס סה"ג ודור' שהיה הולך לשחוט וכו', כי הוכי דעמי כשאל נבות. ועי' ח"י דלפ"י לא ימיעט' מנא כמנחו תח"כ דמעיקרא מני הקל יומת'. וטע' ד"ו ה"ל למנתיה ברישא קודם ביה"ג כמו כהן הדיוט דמי ברישא כו'. ועי' סו"ק, וכן כנ"ג ומנל"כ כי שהיה כהני הכנסת: לה) צ"ל הדיוט ונזיר ואח"כ כו' (ר"ם, שו"ם, הר"ם:) לו) צ"ל ופסח (ששכ"י:)

לא קשיא. דר"ש אדר"ש הא דקמני הכא א) אונן לא מייתי פסח כשמת יווקברו צי"ד דיוס מיתה דאורייתא ותפיס לילו מדאורייתא כדיליף ליה רבי יהודה לקמן [וע"פ] והא דקמני לעיל אוכל פסחו בשמת צי"ג וקברו צי"ד דיוס קבורה גופיה דרבנן ולא תפיס לילו אלא מדרבנן

ורומיא דתריט מתני' קמייחא משני לה רב מרי אידי ואידי יוס א) קבורה וכאן בפסח וכאן בשאר ימות השנה כדשינין לה מעיקרא ומאי אכל כל בקדשים אכל לא בקדשים של לא השנה כולה: הכי גרס' לא תפיס לילו **עמו** ב) **אלא מדרבנן: אמינא** גך **אנינות** ג) **יוס מיסה דאורייתא**. דהא מאנינות דאחרן מייתי לה לקמן והתס **יוס מיתה** הוא: והא **מסדרס** יוס **קבורה**. דהוא גופיה מדרבנן והתס מודינא: **אזני אמר**. אידי ואידי ביוס מיתה ולעולם אנינות לילה לר"ש דרבנן ודקמני נצרייתא פסח אינו בא צאנינות כשמת קודם חצות דרחמנא דחייא מהאי קרא דדרשינן כשהוא שלם הוא מציא ולא כשהוא און ודקמני בפסחים טובל ואוכל פסחו אלמא מייתי ליה אונן כשמת אחר חצות דקדמה חוצת שחיטת פסח לאנינות ותו לא דמיא על אנינות מלשלא קרבנו ד) ומיהו עיל כרחק ש"מ אנינות לילה דרבנן דאי' מדאורייתא הו' האי א) לא הו' אכיל נהי ב) דקדמה חוצת שחיטה לאנינות אבל חוצת אכילה לא קדמה ליה ואכילת פסחים לא מעכבא לאצי"ו א) אלא משום דאנינות לילה דרבנן וס' לא העמידו נצרייתס נצמקוס כרת דילמלא ממננו ולא שחטי אי"נ כיון דעל כרחק יח' שחטיה לאו אורח ארעא דנימרו ישחטנו ע"מ ליפסל הילכך אוכל פסחו אכל לא שאר קדשים אפי' ליל פסח דהעמידו נצרייתס נצמקוס עשה ומתני' דייקינן אי מומנו ליה אכיל ציוס קבורה כדלמר רב אסי לעיל [דמת צי"ג וקברו צי"ד] אפילו מדרבנן לא תפיס לילו: **דשני** נן. ^(א) **מדאורייתא: רמינסי** כו'. מסקנא דמילתיה הוא **דבעי** לאתוי' מגו רומיית' ושינויי: **לאחוסו מה ס"פ**. נזיר קאי וכיון דכתיב לאצי' ולאמו כ"ש לאחוסו א) **אמרס** לא **יעמא**. רישא נצרייתא

נזיר אפי' מייתי דכתי' לה לקמן דשמינין והי"ק סיפא הרי שהיה נזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או למול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא אמרת לא יטמא אי משום נזיר אי משום כ"ג אי משום פסח וכ"ש הכא דליתנהו לכולו: **ולמו** **אם** **בנו**. דמילת וזכרו מעכבתו מלאכול פסחו ^(ג) **לאחוסו אין מעמא**. אלמא אחיא חוצה דפסח ואסרה ליה להיעטמא ומציא פסח א) אונן. וקס"ד דתריייהו קמני אליצי' דר' עקיבא דלמר לה יטמא מצוה והילכך לא מיתוקמא הך נצרייתא אלא בשמת לאחר חצות דלתיא חוצת פסח ודחיא לנמות טומאה וקמייחא צמת קודם חצות דלפסקתיה אנינות מפסח: **וממאי**. דטעמא דקמייחא משום דקדמה אנינות הוא דמוקמא לר"ש דלמר לעיל ^(ה) אין מציא פסח אונן צמת קודם חצות וכ"ע: **דילמא**. טעם א) דר"ע לאו משום קודם חצות הוא והיכא דלא איטמי צמת ב) ואפילו קודם חצות בעי למעבד פסח ב) והכא משום דאיטמי הוא ואפילו מת לאחר חצות נמי קאלמר ר' עקיבא יעמא משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאין ליה וממילא אול ליה כרת דמיא טמא ואפי' יש לו תשלומין צמני והך דקמני לא יטמא רבי ישמעאל היא דלמר רשות הילכך ב) לא דתחיה מצות פסח כצביל רשות דטומאה ולעולם אין לצרי ישמעאל בין לר"ע און שלא יטמא מציא פסחו ואפילו מת קודם חצות דטעמא דהכא לאו משום אנינות הוא ב) **דרשא דהיא**. דנזיר ר"ע קמני לה דלומר מצוה הילכך לא ימיראי אלא משום טעמא דקודם חצות ואחר חצות היכא ב) דמת קודם חצות קדמה לה חוצת טומאה והוא הדין לאנינות דהא קדמה והיכא דמת לאחר חצות קדמה חצות פסח ומפקע לחוצת טומאה והוא הדין לאנינות: **נפש**. נזיר כתיב כל ימי היצור לה' על נפש מת לא יצא וסמין ליה לאצי' ולאמו וגו' וכו'ויה קרא ימירא הוא דהא כתיב ליה ב) קרובים ורחוקים: **נפש** **אלו הקרובים**. לאו ממשמעושהי היא דמיקסא קן אס כן למא נאמרו רחוקים דאי לא כתיב תרתי קראי הו' מוקמין ליה נצחוקים אכל השתא דליכתיביא ב) מרי קראי נפש קרובים משמע שהן כנפשו: **לאצי'ו**. מה ת"ל אס ללמד שלא יטמא לו הרי פירש קרובים ורחוקים אלא בא לפרט את מי אסר את הקרובים אכל לא מת מצוה: **לאמו**. מה תלמוד לומר אס לאסור הרי למדנו אס להסיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הולך לנזיר לצדו אלא ללמדך שאס היתה זו עוד קדושה אמרת כגון שהיה כהן וזו מיתאסר הרי למדנו אס להסיר מת מצוה הרי למדנו אלא למת מצוה כן כו' **הרי שחל לשחוט אכל פסחו** א) זה שהיה כ"ג וזויר וימסוקו זו עוד דבר אחר המעבטו מליטמא שהיה נזיר לשחוט את פסחו אף זה לאחוסו פרטמי פך זו אכל מיטמא הוא למת מצוה דאס אינו ענין לנזיר לצדו נתהו ענין למי שיש בו כל אלו:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק.

כב א מיי' פ"ו מה' קרנן פסח הלכה ט:
כב ב מיי' פ"ב מה' אכל ה' א והלכו י טוש"ע יו"ד סימן שעג סעף ג:
כב ג מיי' שם פ"ג הלכה ח טוש"ע יו"ד סימן שעד סעף א:

תורה אור השלם

- ולאחורו הבתולה הקרובה אף ואשר לא יתנה לאיש לה יקרא כא, ג יקרא:
- לאביו ולאמו לאחרת ולאחורו לא יטמא קלם במתם כי נזר אף"ה על ראשו: במדבר ו, י
- כל ימי היצור לידקה על נפש מת לא יבא: במדבר ו, י

מוסף רש"י

חיילא עליה אנינות. כרישא ותו לא חיילא עליה חיובא דפסח (פסחיוצא). ולאחורו מה ת"ל. נזיר כתיב כל ימי היצור לה' על נפש מת לא יצא, וסמין ליה לאצי' ולאמו ולאחורו לא יטמא להס, דהא כתיבו בכלל על נפש מת לא יצא היו ונתה אלא, לאצי' פרט למת מצוה, לאמו מה ת"ל, משום מת מצוה לא אסמין דמלאכיו שמי נפקא, ודעתי ליה כספרי ללמוד שאס היה נזיר זה כהן, דהו' עליה שמי קדושות, אף הוא לאמו הוא דלא יטמא אכל מטמא הוא למת מצוה. לאמו מה ת"ל, הרי שהיה כ"ג והוא נזיר, אף הוא לאמו לא יטמא אכל מטמא למת מצוה. ולאחורו מה ת"ל, אס אטי ענין לה מנחו ענין למי שהולך לשחוט פסחו ולמול את בנו, שמטמא למת מצוה ונזיר (גמרות יט:) הרי שהולך הולך לשחוט את פסחו ונזיר (גמרות יט:) הרי שהיה כ"ג וזויר והולך לשחוט את פסחו, דליכא מצות טובה, אפילו הכי לאחוסו הוא דלא יטמא אכל מיטמא למת מצוה (סנהדרין דה), א: אס אטי ענין לאצי' (כ"ג וזיר) מנחו ענין לענין ביטול עבודה ומילה מפני שמת מצוה (סנה"ד ג), והאי דנקטי לכו אסדרי היינו משום דמילת זכרי ועבדיו מעכבין פסחו (תפארתו דיו"ד חח) ושמעו שמת לו מת. מקריבו, יסל יטמא להס: אמרת לא יטמא. וסולו ונעמת שחיטת הפסח וסולו עליו ונעמת הפסח סוף ככרס, אס יטמא נעל מעלמות פסח, ולמו' את בני מצוה (מנחות שיש צה) כרת היא, ואיז' דלמירי עבדיו פסחים נמי קאלמר דמילת זכרי ועבדיו מעכב הפסח (גמרות יט:), א: דהא ק"ל הוא דכתיב על כל נפשות מת מל יצא (סנהדרין שס), א: כסס שאין נזיר מעכב גזירותיו ליעמא לקריבו, קך הוא לו לא יעטל מפסחו (גמ'יה ג:) ת"ל ולאחורו. דלא אסמין קך הוא לו לא וללמא אפי"ס שיש עליו קדושת הכהן ועסקי מצוה, לאחוסו אלא דהוכי' הכתוב שלא יטמא אכל מיטמא למת מצוה (סנהדרין שס):

כב א מיי' פ"ו מה' קרנן פסח הלכה ט:
כב ב מיי' פ"ב מה' אכל ה' א והלכו י טוש"ע יו"ד סימן שעג סעף ג:
כב ג מיי' שם פ"ג הלכה ח טוש"ע יו"ד סימן שעד סעף א:

ליקוטם

שאם היה בח"ג ונזיר בו, קשה לי למעט' דהני' ד' קראי בולן למעט' מת מצוה קאחי, דילמא חד מיייריהו לנפא' אתא שאם היה כהן ונזיר נמי אינו מטמא לקריובים כמו נזיר גירדא, וכי תימא ולא ר' שכן הוא, ליתא, דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל לקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל דא מהני קראי דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה דהור"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גירדא והדאיל' והתור לו טומאת קריובים לכהנות הותר לו נמי לניויות, וכח"ג אמרינן בפ"ג דבוחים (דף לב ע"ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפי' בעורע שחל שמיני שלו ליהות ערב פסח וראה קרי בו ביום וטבל מבניס דיו' לכהנות

ומטעמא דהואיל' הותר לצעתו הותר נמי לקריי. וליכא למיור דאמרין התם הואיל, דהו' ליה מחמירא לקילתא דהא מצורע ודאי חמיר מפעל קרי, אבל נזיר דחמיר מכהן דהו"ל מקילתא לחמירא לא אמרינן הואיל, ליתא דהיתנת לרי"א דפ"ו דנזיר (דף מז) ובי כהן גדול ונזיר מנסא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכהמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו עולם אלאמא כהן חמור נזיר, מאי אכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל הותר לצעתו הותר נמי לקריי, האי הואיל הו' נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום ודבעל קרי דקרי' טבל ונלה אוכל במעשר הערבי שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הוא מחוסר כיפורים אפילו דצרתו מותר בתרומה, ואפי' אמרי' הואיל מקילתא לחמירא. ואצי"ג בפ"ק דבימות (דף א) אמרינן מי לא מולא ולא דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מבניס דיו' לכהנות שלא יצא לשעה שהוא ראי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דלכהי בעי קרא לבחן ונזיר דלא יטמא הואיל הינו במת קרובו של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו איסור טומאת כהן קודם שחל עליו נזירות והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצי"